

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.595 van 20 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 13 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van Migratie- en asielbeleid van 10 september 2008 tot uitsluiting van de toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 4 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat S. MICHOLT en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine, komt op 21 februari 2005 België binnen en verklaart zich vluchteling op 22 februari 2005. Op 24 maart 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 25 november 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Dit beroep wordt op 9 december 2006

voortgezet als een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en bij arrest van 8 augustus 2008 weigert de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 september 2006 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Brugge erkend als staatloze.

Op 18 december 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Op 16 juli 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Op 10 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeker wordt uitgesloten van de toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing.

“In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat betrokkene uitgesloten wordt van het voordeel van voornoemd artikel 9ter gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet van 15 september 2006, te weten:

Redenen:

Dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd, m.n. Dat de betrokkene op 16/01/2007 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden wegens mensensmokkel.

Op 25/06/2007 diende de Lokale Politie te Brugge tussen te komen wegens toebrengen van slagen aan zijn partner. Zijn partner verklaarde toen tegenover de Lokale Politie geregeld fysiek te zijn mishandeld door de verzoeker.

Op 16/01/2008 weigerde de Gemeente Brugge een gepland huwelijk tussen betrokkene en zijn partner te voltrekken wegens ernstige aanduidingen van een schijnhuwelijk.

Op 01/07/2008 werd de verzoeker veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot 3 jaar gevangenisstraf met uitstel voor de helft gedurende 5 jaar wegens verkrachting gepleegd op een 15-jarige op 10/09/2007.

Dat uit deze gedragingen, gepleegd in een kort tijdsbestek, de aard en ernst ervan zowel blijkt uit de twee veroordelingen en de vaststellingen gemaakt door politie en gemeente te Brugge, blijkt dat betrokkene een ernstig misdrijf heeft gepleegd en dat de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.”

Op 24 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“2.1. eerste middel:

-schending van artikel 62 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dd. 15 december 1980, B.S. 31 december 1980 (afgekort Vreemdelingenwet);

-schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van daden van bestuur;

-schending van het algemeen rechtsbeginsel van de formele motiveringplicht.

De motivatie van de bestreden beslissing is uitsluitend gegrond op: twee strafrechtelijke veroordelingen van de verzoekende partij (16/01/2007 en 01/07/2008), een tussenkomst van de politie (25/06/2007) en een afwijzing van een aanvraag huwelijk (16/01/2008).

Er is helemaal geen onderzoek gebeurd of het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een actuele bedreiging van de openbare orde of de veiligheid van het land vormt, waardoor een fundamenteel belang van de samenleving wordt aangetast.

Er werd geen navraag gedaan bij de psychologische / sociale begeleiders van de verzoekende partij in de gevangenis omtrent zijn evolutie/gedrag etc.

De verzoekende partij woonde tot voor zijn arrestatie op 1 juli 2008 bij zijn vriendin, mevrouw R. S. Zij vormde een feitelijke koppel. Bijgevolg heeft de verzoekende partij tot lang na laatste feiten van 10 september 2007 die geleid hebben tot de veroordeling van 1 juli 2008.

Al die tijd heeft de verzoekende partij in onze maatschappij gefunctioneerd. Geen nieuwe strafbare feiten zijn van deze periode gekend.

Men houdt bijgevolg geen rekening met de evolutie van de verzoekende partij zelf.

"De uitzetting is gewettigd indien hét niet enkel steunt op een strafrechtelijke veroordeling van betrokkene, maar eveneens op zijn gedrag."

(R.v.St. nr. 37.337, 27 juni 1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p., de verzoekende partij zet vet..)

"Een koninklijk besluit tot uitzetting dat is gegrond op feiten waarvan de ernst niet wordt betwist en waarvoor de vreemdeling werd veroordeeld, is op regelmatige wijze gemotiveerd voor zover de uitzetting wordt bevolen omwille van de bedreiging die volgt uit de aanwezigheid in het land van de dader van dergelijke manipulaties, voor zover de strafrechtelijke veroordeling slechts incidenteel wordt vermeld en voor zover de aangevochten beslissing niet uitsluitend gegrond is op de veroordeling opgelopen door verzoeker."

(R.v.St. nr. 46.853, 1 april 1994 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000), de verzoekende partij zet vet, zie ook R.v.St. nr. 36.403, 7 februari 1991, T.B.P. 1992, 348; R.v.St. nr. 30.576, 7 juli 1988; T.B.P. 1989, 337 en R.v.St. nr. 31.147, 20 oktober 1988, R.A.C.E. 1988, z.p.)

« Que les motifs subsistants de la décision attaquée se réfèrent, outre le séjour illégal, à la condamnation pour les faits de vol simple et de vol qualifié; que, sans qu'il soit nécessaire d'examiner en la présente cause l'importance de ces faits, il y a lieu de constater que la décision attaquée ne révèle pas suffisamment qu'il a été procédé à un examen particulier du comportement du requérant au regard du danger actuel qu'il présenterait pour l'ordre public ou la sécurité nationale au sens des articles 5 et 14 de la loi précitée du 22 décembre 1999, compte tenu notamment de l'ancienneté des faits ayant donné lieu à la condamnation pénale de 1996, des circonstances particulières de cette affaire et de l'absence de recidive; que le simple fait d'une condamnation pénale ne peut en effet automatiquement motiver une décision d'exclusion du bénéfice de la loi précitée du 22 décembre 1996 sur la base de l'article 5 de celle-ci; » (R.v.St. (15e k.) nr. 102.491, 10 januari 2002 <http://www.raadvst-consetat.be> (21 januari 2003);, A.P.M. 2002 (samenvatting), afl. 2, 32.)

samenvattende en vrije vertaling:

"Gewoon het feit van een strafrechtelijke veroordeling kan niet automatisch een beslissing motiveren om een vreemdeling uit te sluiten van het genot van de Regularisatiewet op grond van art. 5 ervan. Er moet worden overgegaan tot een bijzonder onderzoek van het gedrag van de vreemdeling ten aanzien van het huidige gevaar dat hij voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid zou betekenen in de zin van de art. 5 en 14 van de voornoemde wet. "

"Een terugwijzingsbesluit schendt het voorschrift van art. 62 Vreemdelingenwet, luidens hetwelk de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed, wanneer uit de meer dan summier feiten uitzetting geenszins blijkt dat de vreemdeling door zijn persoonlijk gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde of de veiligheid van het land vormt, waardoor een fundamenteel belang van de samenleving wordt aangetast." (R.v.St. nr. 30.576, 7 juli 1988, Arr. R.v.St. 1988, z.p.;, T.B.P. 1989, 337.)

naar analogie:

"Hoewel art. 5 Regularisatiewet de Minister van Binnenlandse Zaken toestaat de vreemdelingen die een gevaar betekenen voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid, van het genot van de wet uit te sluiten, dan nog moet deze beoordeling gebeuren rekening houdend met het geheel van de gegevens die ter kennis van de minister zijn gebracht, waaronder die welke vervat zijn in de aanvraag tot regularisatie van de vreemdeling. In dit opzicht tonen de enige abstracte verwijzing naar een vroegere strafrechtelijke veroordeling, alsmede het ontbreken van een vermelding in de nota aan de minister die aan de uitwijzingsbeslissing voorafging van de gegevens inzake zijn integratie die door de vreemdeling in

zijn aanvraag tot regularisatie werden aangevoerd aan dat de tegenpartij de huidige gevaarlijkheid van de vreemdeling niet heeft onderzocht rekening houdend met alle gegevens van de zaak.”
(R.v.St. (15e k.) nr. 102.979, 28 januari 2002 <http://www.raadvst-consetat.be> (23 januari 2003); A.P.M. 2002 (samenvatting), afl. 2, 38; Rev. dr. étr. 2002 (samenvatting), afl. 120, 690.)
De bestreden beslissing schendt bijgevolg de bovenvermelde wetsbepalingen (artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet motivering van Bestuurshandelingen) en het algemeen rechtsbeginsel van de formele motiveringsplicht van Bestuurshandelingen.”

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker niet dienstig tegelijk de schending van de formele en de materiële (in het tweede middel) motiveringsplicht kan aanvoeren. Vervolgens merkt verwerende partij op dat bij lezing van de bestreden beslissing de inhoud ervan blijkt zodat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en dit hem toelaat te oordelen of het zinvol is tegen deze beslissing in beroep te gaan. Verwerende partij verwijst tevens naar artikel 9 ter, § 4 van de Vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk wordt bepaald wanneer een vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van deze bepaling, en naar artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat er ernstige redenen moeten zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Verwerende partij meent dat de stukken van het administratief dossier duidelijk zijn en dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat er geen onderzoek is gebeurd of het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of veiligheid.

2.1.3. In de repliekmemoire volhardt verzoeker in hetgeen werd uiteengezet in het verzoekschrift.

2.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet 29 juli 1991) en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de artikelen 9 ter en 55/4 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, deze handelingen worden opgesomd en er wordt aan toegevoegd dat blijkt dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd en dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat de formele motiveringsplicht is geschonden omdat de bestreden beslissing enkel een verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen bevat en geen verwijzing inhoudt naar een onderzoek of zijn persoonlijk gedrag een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of de veiligheid van het land.

Verzoeker voert geen wetsbepaling aan waaruit de verplichting om een onderzoek te voeren naar het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zou blijken. Desondanks stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de bestreden beslissing wel zulk motief bevat, namelijk *“Dat uit deze gedragingen, gepleegd in een kort tijdsbestek, de aard en ernst ervan zowel blijkt uit de twee veroordelingen en de vaststellingen gemaakt door politie en gemeente te Brugge, blijkt dat betrokkene een ernstig misdrijf heeft gepleegd en dat de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde”*. Hieruit volgt dat de bestreden beslissing niet enkel werd genomen op grond van de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen, maar tevens op grond van zijn persoonlijk gedrag. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State die wijst op de noodzaak van zulk een motief doet bijgevolg niet ter zake. Bovendien betreft deze rechtspraak ministeriële besluiten tot terugwijzing en tot uitzetting, waarvoor andere wetsartikelen gelden, en een beslissing genomen op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Vervolgens wordt gewezen op artikel 9 ter, § 4 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

en op 55/4 van de Vreemdelingenwet, dat opsomt in welke gevallen een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus:

*“Een vreemdeling wordt uitgesloten (...) wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat (...)
c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.”*

Artikel 9 ter, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dus dat deze gevallen eveneens gelden om een vreemdeling uit te sluiten van de toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit deze bepalingen volgt onbetwistbaar dat een vreemdeling kan worden uitgesloten van het voordeel van artikel 9 ter, wanneer de gemachtigde van de minister oordeelt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. In casu werd toepassing en melding gemaakt van deze wetsartikelen, en wordt melding gemaakt van twee misdrijven die verzoeker gepleegd heeft, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“2.2. tweede middel:

*-schending van de materiële motiveringsplicht van bestuurshandelingen;
-schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.*

2.2.1.

In de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar de veroordelingen. Er wordt geen rekening gehouden met het gedrag van de verzoekende partij zelf.

“De uitzetting is gewettigd indien het niet enkel steunt op een strafrechtelijke veroordeling van betrokkene, maar eveneens op zijn gedrag.”

(R.v.St. nr. 37.337, 27 juni 1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p, de verzoekende partij zet vet..)

2.2.2.

De bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd op basis van

1) *veroordeling van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel, dd. 16 januari 2007 wegens mensensmokkel: 3 maanden gevangenisstraf;*

- 2) *tussenkomsst van de lokale politie te Brugge op 25 juni 2007 in het kader van interfamiliaal geweld;*
- 3) *weigering van de Gemeente Brugge van het geplande huwelijk van de verzoekende partij met zijn vriendin, R., op 16 januari 2008;*
- 4) *veroordeling door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge, dd. 1 juli 2008 tot 3 jaar gevangenisstraf met uitstel voor de helft gedurende 5 jaar wegens verkrachting van een 15 jarige op 10 september 2007.*

Alleen het eerste en vierde argument betreft een effectieve strafrechtelijke veroordeling.

Het tweede argument heeft geen enkele strafrechtelijke gevolgen gehad voor de verzoekende partij bijgevolg is artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Het derde argument betreft een burgerlijke procedure en valt bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Er heeft geen onderzoek plaatsgevonden naar het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij na de laatste feiten, nl. 10 september 2007.

De verwerende partij heeft dan ook haar motivatieplicht geschonden gezien zij geen enkele motivatie/argumentatie heeft gegeven waarom het tweede en derde argument onder artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet zouden vallen.

2.2.3.

Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge, 16 januari 2007, mensensmokkel: 3 maanden gevangenisstraf.

De verzoekende partij beweert dat hij helemaal niet betrokken was bij enige mensensmokkel. Vandaar ook de minimale straf die door de rechtbank werd uitgesproken.

Op het moment van de feiten was hij in het treinstation van Brussel Zuid. Hij was op weg om vrienden in Brussel te bezoeken toen er twee mannen die enkel Arabisch spraken aan de verzoekende partij vroegen op welk perron de trein voor Keulen vertrekt.

De verzoekende partij legde hen uit dat hij het niet kon lezen, gezien zijn bijna blindheid, maar dat zij altijd aan de informatiestand de informatie konden vragen. Samen met deze twee personen is de verzoekende partij naar de informatiestand gegaan. Gezien het taalprobleem voerde de verzoekende partij het woord. Hij had de treinkaart van één van de mannen in zijn hand en vroeg aan de persoon achter het onthaal op welk perron deze mensen moesten zijn.

Meer heeft de verzoekende partij niet gedaan.

Blijkbaar werd de politie erbij gehaald en geloofde men de weergave van de feiten van de verzoekende partij niet. Er werd een huiszoeking gehouden bij de verzoekende partij die niets heeft opgeleverd. Ook het verdere onderzoek heeft niets opgeleverd.

Voor de Rechtbank echter bleven de handelingen van de verzoekende partij verdacht en werd hij veroordeeld tot een minimale straf.

Tussenkomsst door lokale politie op 25 juni 2007 wegens het toebrengen van slagen en verwondingen aan zijn partner.

De moeder van de vriendin van de verzoekende partij heeft het steeds uiterst moeilijk gehad met de relatie tussen de verzoekende partij en haar dochter. Zij was er steeds tegen en deed ook alles om hen te dwarsbomen.

Op een bepaald moment eist de moeder van zijn vriendin dat de verzoekende partij zijn koffers pakt en vertrekt. De verzoekende partij kon de situatie niet meer aan en ging akkoord om te vertrekken.

Op het moment dat hij wil doorgaan slaat zijn vriendin haar armen om hem en weigert zij hem te laten gaan. De verzoekende partij kreeg het benauwd door zijn astma en duwde haar weg. Door het wegduwen verloor zijn vriendin haar evenwicht en stootte zij haar elleboog tegen de deur. Daardoor schramde haar elleboog.

De moeder van de vriendin belde onmiddellijk de politie en legde verklaringen af dat de verzoekende partij slagen toebreacht aan haar dochter. Ook de vriendin wordt door haar moeder gedwongen om deze verklaringen te bevestigen.

Gezien de context en aard van de feiten is het dan ook meer dan normaal dat er geen enkele strafrechtelijk gevolg heeft plaatsgehad. Dergelijke feiten vallen dan ook niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

De weigering van de gemeente Brugge om het huwelijk te voltrekken tussen de verzoekende partij en zijn vriendin, dd. 16 januari 2008.

Een weigering tot voltrekking van een huwelijk op basis van vermoeden van een schijnhuwelijk valt niet onder artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet en kan dan ook geen argument zijn van uitsluiting tot de

aanvraag van een machtiging tot verblijf in België voor meer dan drie maanden op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet.

Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge, dd. 1 juli 2008, verkrachting van 15 jarige op 10 september 2007, 3 jaar gevangenisstraf waarvan de helft met uitstel gedurende 5 jaar.

De verzoekende partij blijft erbij dat het meisje had ingestemd met de daad. Bovendien wist hij helemaal niet dat zij 15 jaar en 11 maanden was. Zij had tegen de verzoekende partij gezegd 19 jaar te zijn. Toen de politiediensten de werkelijke leeftijd van het meisje aan de verzoekende partij vertelden, was hij erg geschrokken.

Na de daad, zijn de verzoekende partij en het meisje naar de station gewandeld. Tijdens deze wandeling beweerde het meisje dat zij verliefd was op de verzoekende partij. Hij wilde echter geen vaste relatie met haar aan gaan en heeft dit ook aan haar gezegd.

In het station vroeg het meisje om met de GSM van de verzoekende partij haar moeder te mogen bellen. De verzoekende partij had hier helemaal geen problemen mee en gaf zijn GSM.

Mocht het effectief om een verkrachting gaan, nl. een daad zonder instemming van het meisje, zou de verzoekende partij zeker niet meer haar naar het station gewandeld zijn, laat staan zijn GSM aan haar geleend hebben.

Uit het strafdossier blijkt ook dat door de gerechtsdokter geen sporen van verkrachting zijn vastgesteld. Enkel is er sperma in de onderbroek van het meisje teruggevonden en dit kon volgens de gerechtsdokter maximaal op een seksuele daad wijzen, maar niet op verkrachting.

Gelet op de bovenstaande argumentatie van de verzoekende partij schendt de bestreden beslissing het beginsel van de materiële motiveringsplicht waaraan deze onderworpen is.”

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat terecht werd geoordeeld verzoeker uit te sluiten van de toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet gelet op het strafrechtelijk verleden van verzoeker. De bestreden beslissing werd genomen na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan een strafrechtelijke uitspraak te herbeoordelen of de verdere toedracht van de veroordelingen te onderzoeken. Uit de gegevens van het dossier blijkt voldoende dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige misdrijven in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Ook de aan verzoekers partner toegebrachte slagen vallen onder het toepassingsgebied van artikel 55/4 nu dit artikel geenszins een effectieve veroordeling vereist. In zoverre de aanwijzingen van schijnhuwelijk en de klacht bij de politie niet van die aard zouden zijn om onder het toepassingsgebied te vallen van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, dan ondersteunen de overige misdrijven op voldoende wijze de bestreden beslissing. De gemachtigde van de minister heeft geen kennelijk onredelijke beslissing genomen.

2.2.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in hetgeen werd uiteengezet in het verzoekschrift.

2.2.4. Verzoeker voert in een tweede middel de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker stelt enerzijds dat in de beslissing enkel wordt verwezen naar de veroordelingen en niet naar het gedrag van verzoeker maar anderzijds dat de twee elementen die geen veroordeling uitmaken niet onder artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet vallen. Verzoeker erkent dus impliciet dat de motieven ook andere elementen betreffen dan enkel de veroordelingen van verzoeker, zodat zijn kritiek hierop niet ter zake dienend is. In dit verband wordt tevens verwezen naar de bespreking van het eerste middel, waaruit blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk een motief bevat inzake het persoonlijk gedrag van verzoeker. Verzoeker betwist in huidig middel de geldigheid van dit motief niet.

De verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet is gebeurd op grond van een correcte feitenvinding, verzoeker maakte immers het voorwerp uit van twee strafrechtelijke veroordelingen, zodat de gemachtigde van de minister kon stellen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

De verwijzing naar de tussenkomst van de lokale politie en naar de weigering om zijn huwelijk te voltrekken, kunnen worden beschouwd als elementen die het voorwerp uitmaken van het onderzoek naar het persoonlijk gedrag van verzoeker. Ook deze elementen vinden steun in de gegevens van het dossier.

Verzoeker geeft vervolgens in het verzoekschrift een feitelijke uitleg bij zijn veroordelingen en bij de tussenkomst van de lokale politie. Het komt echter niet aan de Raad toe om een vonnis van de strafrechter of een optreden van de lokale politie te beoordelen.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing zouden steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.